

Arrest

nr. 283 011 van 11 januari 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 november 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen

Gelet op de beschikking van 22 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE MAERTELAERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 september 2022 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: Y., O. I. (..)

geboortedatum: X

geboorteplaats: Zakho

nationaliteit: Irak

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als Y., H. i. Y. (..),

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"1. Eerste middel : de bestreden beslissing houdt een schending in van art. 7 Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft immers, zoals hogervermeld, op 21 januari 2021 bij de DVZ een verzoek ingediend, op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet, om langer dan de in art. 6 van deze Wet bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven.

Er werd op 15 september 2022 nam de D.V.Z. een beslissing, waarbij het regularisatieverzoek onontvankelijk verklaard werd ; de kennisgeving van deze beslissing aan verzoeker gebeurde op 7 oktober 2022.

Tegen deze beslissing van de DVZ werd er bij beroepsakte dd. 31 oktober 2022 (stuk 1) een beroep aangetekend voor de RvV. Deze beroepsprocedure is nog hangende voor de RvV, en dit heeft tot gevolg dat er nog geen definitieve beslissing genomen werd m.b.t. de regularisatieaanvraag dd. 21 januari 2021.

Het indienen van deze regularisatieaanvraag heeft tot gevolg dat het bevel om het grondgebied te verlaten door onwettigheid aangetast wordt, zolang over het verzoek op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet geen definitieve uitspraak gedaan werd. Zolang er nog geen definitieve uitspraak genomen is, kan immers niet geoordeeld worden of de in art. 6 Vreemdelingenwet voorziene termijn al dan niet effectief overschreden is geworden.

De Raad van State heeft reeds beslist dat, alhoewel een vreemdeling geen verblijfsrechten kan putten uit het feit dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging in onderzoek is, er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgevaardigd worden, zolang er nog een aanvraag tot regularisatie in onderzoek is (R.v.St. nr. 161.271, 12 juli 2006, T. Vreemd., 2006, 410).

Ook de toonaangevende rechtsleer is deze stellingname toegedaan (Vincent VEREECKE, 'Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht', Story Publishers, 2008. blz. 97)."

2.2. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. In de beslissing werd erop gewezen dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten, meer bepaald is zij niet in het bezit van een geldig paspoort noch van een geldig visum.

Verzoekende partij betwist de determinerende motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing op geen enkele wijze.

2.3. Verzoekende partij is evenwel de mening toegedaan dat, aangezien zij beroep heeft ingesteld tegen de afwijzing van de humanitaire regularisatieaanvraag van 15 september 2022, haar geen bevel om het grondgebied te verlaten kon gegeven worden zolang dit beroep hangende is.

2.4. De Raad wijst erop dat verzoekende partij lijkt te beweren dat de wettigheid van de beslissing tot afwijzing van de humanitaire regularisatieaanvraag van 15 september 2022 door het indienen van een beroep hiertegen niet definitief vaststaat en dat de verwerende partij omwille daarvan niet kon overgaan tot het treffen van de bestreden beslissing. De Raad benadrukt echter dat een overheidsbeslissing vermoed wordt wettig te zijn op grond van het beginsel van *"le privilège du préalable"*. Het louter instellen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen schorsende werking.

Een zorgvuldig handelend bestuur moet niet de definitieve uitkomst afwachten van de procedure die bij de Raad hangende is (cfr. RvS 24 januari 2013, nr. 222 221). De enkele overtuiging van de verzoekende partij dat de akte onwettig is, stelt haar niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen. Verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij op onwettige of met miskenning van bepaalde relevante gegevens is overgegaan tot het treffen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Bovendien wijst de Raad erop dat het beroep tegen de afwijzing van de humanitaire regularisatieaanvraag op 11 januari 2023 verworpen werd bij arrest nr. 283 009 zodat zij ook niet aantoonde welk belang zij nog heeft bij haar betoog, temeer de bestreden beslissing *in casu* niet werd opgelegd omdat zij de toegestane termijn van verblijf zou hebben overschreden, maar wel omdat zij niet in bezit is van de vereiste documenten om legaal in het Rijk te verblijven.

2.5. Het eerste middel is ongegrond.

2.6. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2. Een tweede ingeroepen middel is een schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet stelt :

‘ Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

De verplichting rekening te houden met de gezondheidstoestand van de vreemdeling(e) in kwestie, opgelegd door art. 74/13 Vreemdelingenwet, houdt in dat er niet enkel rekening dient gehouden te worden met de gezondheidstoestand van de persoon in kwestie, maar ook met de gezondheidstoestand van de personen waarmee hij/zij een gezin vormt (partner en kinderen), én met de gezondheidssituatie in het land van herkomst van de vreemdeling(e).

Het niveau van de medische verzorging in Irak is van een erg bedenkelijk niveau, en dit zeker voor personen van een bepaalde leeftijd. De echtgenote van verzoeker is omwille van haar leeftijd en haar gezondheidstoestand een risicopatiënte, een repatriëring van het gezin naar Irak ware helemaal niet aangewezen, en indien het gezin van verzoeker hiertoe verplicht zou worden, ware dit een duidelijke schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet.”

2.7. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoekende partij wijst erop dat haar echtgenote een medische problematiek heeft waardoor zij risicopatiënt is en een terugkeer naar Irak aldus tegenaangewezen is. De Raad wijst er evenwel op dat het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van haar echtgenote verworpen werd bij arrest nr. 283 010 van 11 januari 2023 waarbij de Raad oordeelde:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoekende partij wijst erop dat zij gelet op haar gezondheidsproblemen een risicopatiënt is en derhalve niet kan terugkeren naar Irak. Evenwel stelt de Raad op nazicht van het administratief dossier vast dat verzoekende partij diverse medische regularisatieaanvragen heeft ingediend die allemaal werden afgewezen. Daarbij werd geoordeeld dat de medische problematiek die verzoekende partij vertoont behandeld kan worden in Irak en dat zij aldaar ook toegang heeft tot de benodigde medische zorgen die als adequaat worden gezien. Verzoekende partij legt geen enkel actueel medisch stuk voor waaruit kan blijken dat deze beoordeling niet langer opgaat. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij voor het treffen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met haar medische situatie.

Verzoekende partij die meerderjarig is en wiens echtgenoot eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, toont niet aan dat de verwerende partij enig gegeven in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet veronachtzaamd heeft.

2.8. *Het tweede middel is ongegrond.*"

Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij niet overtuigen waar zij stelt dat de verwerende partij de medische situatie van haar echtgenote veronachtzaamd heeft. Verder wijst de Raad erop dat verzoekende partij meerderjarig is, zijzelf geen enkel objectief gegeven voorlegt van enige medische problematiek die een terugkeer verhindert, en dat ook haar echtgenote het bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen. Zij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij enig gegeven in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet veronachtzaamd heeft.

2.8. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER